

Корінний триптих

Ігор Павлюк

I

Я давно в цих краях. Ще зі скіфів.
Віки й дороги.
Тут робили із церкви корчму, а з корчми — собор.
Клали чорні хрести на груди беріз вологих
І зарізаний хліб макали в живий кагор.

А як вишні цвіли над Дніпром — молоко збігало.
Бандуристи гострили об струни шаблі і на Січ ішли.
Ми чекали на осінь, коли було золота мало,
Юний січень державний непрохано нас сріблив.

Час міняв голоси.
А пісні залишалися босі.
Час міняв літаки й кістяки,
А ми з воску ліпили даль.
Ми зі світу робили себе, сіті — з мавчиного волосся,
За любов до Вітчизни давали траві медаль.

Друзі й недруги нас затискали до гнаних генів.
Геніальними бути болюче було, золотими — ні.
Театральний парламент.
Парламентарна сцена.
Я давно в цих краях, а вони у млині, в мені.

Крапля точить каміння падінням, а не польотом.
Кров на серце також — замерзаючим молоком...
Але нащо питати себе: хто ти? де ти? і що ти?
Захищаюсь від світу молитвою і матюком.

II

В полиновому одурі льоду, що став золотим,
Почуваюся рівним лише із водою й деревами.
Здитиніти, здичавіти і надкусити світи,
Яким затишно й чутно хіба що у пащі левовій.

Карамельками кислими віє з Єгипту птиць.
Папіроси нагадують вогнища предків п'яних.
Пульс калини і глини навпомацки віднайти
І волоссям дівочим гірким заплескати душевні рани.

В танці генів комп'ютерні вальси і крик зорі,
Що не знала оргазму, бо, може, родила бога...
Поприходили сильні й чутливі, немов дуби без кори,
І посіяли плід свій — дурну тривогу.

То ж єдиною радістю стало — грішити нам
І вбивати любов'ю любов,
Бо ж ненавистю вб'єш лиш муху.
І хребтом для душі — дерев'яна шипшин струна...
В полиновому одурі — діти святого Духа.

III

Написати б про степ золотою густою кров'ю.
Маковиння спалити на вітрі, який вже час.
Говорити із листям летючим сліпою мовою,
Доки крикне свіча на щойно помитих нас.

На прокислі дощі і туманний, як сльози, Місяць,
Чи гидких каченят, загадкових, простих, важких.
Зорепад, що безцільно крізь нас до останніх земель понісся,
Там, де зорі й сніги, і ласкавий холодний сміх.

Яблуневий мій світ,
Запах сосен терпкий і чистий,
Бо живиця, як мед, чи бурштин, чи звичайний біль.
Написати б про степ, як писали євангелісти,
І молились жерці на купальських вогнях весіль.

Шаблеокі баби кам'яні причащалися з чаші,
Грали терпкість свою на порваних струнах річок.
Мирно гнулись на вітрі хребти солом'яні наші
І до світла пливли голоси тунелем людських кісток.

По несвіжій газеті сміялися з долі людства,
Акуратно розбивши трипільську земельність ваз...

У Молочного Шляху стільки тепер безпутства,
Що солоним асфальтом ітиму до вічних нас.